

Lucian Ionică

Dincolo de albastrul cerului

– povestiri aproape SF –

Lucian Ionică

Dincolo de albastrul cerului

– povestiri aproape SF –

B R U M A R
Timișoara, MMXXII

Lucian Ionică, în elita... prozei

Cărțile lui Lucian Ionică merită o atenție deosebită: nu numai lucrările consacrate Revoluției de la Timișoara, nu doar teza de doctorat despre „Imaginea vizuală. Aspecte teoretice” – carte a Profesorului, dar și a directorului televiziunii noastre regionale –, ele vorbesc despre o prezență vie, multiplă în viața culturală a Banatului, ci și romanul „Țarcu” ni-l arată stăpânind geografia literară a locului: ce-i cu Banatul și ce-i cu Timișoara.

Povestirile SF din acest volum vorbesc la fel de bine despre Timișoara ca și despre lumea de azi. Zic „despre Timișoara” fiindcă cenaclurile SF de la Timișoara l-au avut între lideri. Revistele lor, *Helion* și *Paradox*, l-au găzduit de câteva ori, ca și revistele de cultură (*Vatra*, *Orizont*, *România literară*), care ofereau „anticipației” numere speciale. Prezent în numeroase antologii colective, Lucian Ionică s-a numărat printre cei care au definit genul SF în România. Acest volum, cu povestiri bine încheiate despre lumea noastră și cea de dincolo de noi, dă semn despre evoluția genului. În Timișoara. Și în România. Și, dacă vrem, în lume.

Mă bucur de prezența lui Lucian Ionică în proza... noastră.

Cornel Ungureanu

Haustori

*Rareori se întâmplă ca într-un roman
portița grădinii să nu joace un rol important.*

A.P. Cehov

Încercă să adoarmă, dar, ca de obicei în asemenea situații de așteptare, pline de tensiune, gândul îi fugi înainte peste câteva zile, fără să-l poată opri să-și imagineze cum se va întâmpla ceea ce, iată, trebuia să se întâmple din moment ce acceptase riscul, împreună cu toate consecințele lui neprevăzute, și semnase contractul-angajament. Somnul îl ajunsese târziu, de-abia spre dimineață. Peste puțin, alarma ceasului își făcu, insensibilă, datoria și-l trezi. Deschise ochii buimac; se simțea la fel de obosit ca aseară. Începutul nu e prea grozav, constată el, ridicându-se nesigur din pat. Zgomotele din bucătărie încețară și soția trecu spre camera copiilor.

Cu mișcări automate, îndelung exersate, parcurse etapele pregătirii matinale pentru a intra în mod corespunzător, cum spunea adesea, cu ironie, în exigentul angrenaj al vieții sociale contemporane. Când se așeză la masă, constată în jurul lui o atmosferă decentă, chiar discretă, fără lacrimi, fără smiorcăieli din partea ei, a soției, atât ar mai fi lipsit, să nu se stăpânească în fața copiilor! Să-i sperie! Trebuiau feriți, le-a spus numai că pleacă în delegație și va sta mai mult timp. Intră în joc. Deci, întrebări, răspunsuri, monologuri despre fleacuri, mimând firescul, observațiile și amenințările dintotdeauna: „Didi, stai cuminte! Marc, las-o'n pace, nu mă enerva de dimineață!” Aia ai luat, cealaltă ai pus? Nu-ți trebuie și...?

Sacoșa de voiaj stătea plină în hol, nu mai puteai îndesa nimic în ea, de parcă s-ar pregăti să plece departe, undeva la capătul lumii, nu în orașul vecin, la vreo sută de kilometri... Mai bine să fie în plus decât să lipsească, acesta a fost cuvântul de ordine dat de soția sa. El nu s-a opus, n-avea niciun rost, până la urmă tot ea ar fi avut câștig de cauză.

Altă dată i-ar fi plăcut să-și vadă soția, așa maternă și stăpână, veghind cu siguranță asupra lor, la masa din bucătărie, mâncând unul după altul, mereu grăbiți precum veacul în care trăiau – imagine tipică pentru familia modernă, eficientă. Acum însă, nu găsea în această scenă decât un surogat de liniște și fericire. Doi oameni inteligenți se menajează reciproc, asupra acestui principiu căzuseră de acord cu mult în urmă și se străduiseră să-l respecte în ciuda faptului că înțelesul lui, atât de simplu atunci când îl rostiseră prima dată, se schimbase, se nuanțase și se îmbogățise cu fiecare moment mai dificil prin care trecuseră. Desigur, se va îmbogăți și de data asta.

Micul dejun s-a terminat. Copiii au sărit primii de pe scaune. Farfuriile, ceștile și tacâmurile sunt puse în grabă în chiuvetă, nu mai e timp pentru spălat. Ce-au făcut, cum de-au întârziat atâta? Acum se grăbeau să ajungă fiecare în altă parte, o grabă de orașeni cu distanțele până la stațiile de tramvai sau autobuz bine cronometrate. Copiii se vor îndrepta spre școală, iar ea spre ghișeu din spatele căruia servea de aproape cincisprezece ani, cu firescul unei a doua naturi, cetățenii și banca, completând borderouri, semnând documente, numărând banii, atât de mulți încât își pierduseră puterea magică de mijlocitori, deveniseră simple hârtii colorate în chip diferit, obiecte ale muncii, îi ordona, le îndrepta colțurile, îi lega în pachete; rămăsese doar o vagă îngrijorare, teama că, inevitabil, odată și odată va greși ceva, așa cum auzise că li se întâmplase și altora, iar atunci va trebui să pună la bătaie economiile lor și salariul, atât de mici pe lângă sumele ce-i treceau prin mână.

Ghișeul era locul ei, nu se gândea să-l schimbe, nu că l-a dorit, că l-a visat de mică, după cum unii visează să se facă doctori, ingineri, avocați sau aviatori, ci așa se nimerise. N-ar putea spune exact cum, nu existase un moment de răscruce, nu optase pentru așa ceva; doar a constatat deodată că s-a obișnuit și că n-ar vrea să încerce altceva. Dacă ar fi întrebat-o cineva: *Ești mulțumită?*, n-ar fi știut ce să răspundă. Rămăsese în oraș, alături de părinți, se căsătorise, veniseră copiii, apartamentul, mașina, toate la timpul lor, n-avea de ce să fie nemulțumită. Ce-și putea dori mai mult? La întâlnirea de zece ani avusese cu ce să se laude, nu fusese printre cele din urmă.

Ajungând la serviciu, va scoate din poșetă pieptenul de plastic, cu dinții mari și își va aranja părul blond răvășit de vânt. Privindu-se în oglindă, va observa cu surprindere cât de mult au marcat-o ultimele zile și cât de clar i se poate citi în ochi neliniștea. Asta în vreme ce el nu se va mai duce la uzină, nu va mai trece prin atelierele secției, iar maiștrii se vor descurca și fără deciziile sale. În schimb se va îndrepta spre o clădire destul de nouă, la fel de banală ca toate celelalte din jur, va străbate un lung coridor aflat la parter, i se va părea, poate, misterios, datorită nenumăratelor uși întâlnite în cale și ale căror etichete nu va apuca să le citească din mers, va coti de mai multe ori, va trece pe lângă scări și noi coridoare, iar în cele din urmă va renunța să încerce să memoreze traseul parcurs. Se va lăsa condus cu sentimentul pierderii iminente într-un labirint fără ieșire. De aceea, când va ajunge la rezerva ce-i fusese repartizată, va păși înăuntru ca spre un liman salvator. Va remarca probabil atmosfera de cameră de hotel, în niciun caz de spital, de centru de cercetări sau altceva de genul acesta. Vor lipsi doar tablourile unor pictori celebri, desigur, reproduceri, în funcție de a căror calitate poți să-ți faci o primă impresie, asupra nivelului de confort. Va vedea în jurul său un pat cu o cuvertură bordo, o masă, un dulap

în perete și două fotolii: lucruri neutre, fără personalitate. Semnele trecerii timpului nu vor reuși să le individualizeze. Petele și zgârieturile de pe suprafața lor nu-i vor aminti de nimic, nicio întâmplare trecută nu se va lega de ele, așa cum se întâmplă acasă, unde asemenea mici accidente își au fiecare povestea lor.

Undeva în urmă exista, mai există încă în amintire, o trecere cu o tombolă amuzantă: participanții au adus fiecare câte un obiect, lucruri vechi, folosite. Acesta fusese clenciul, un neașteptat test al instinctului de proprietate, dar și o probă de umor. Privind la colecția aceea etalată pe câteva mese, descoperise că vasele, bombonierele, jucăriile, diferitele unelte, precum și toate celelalte obiecte adunate acolo se individualizaseră și emanau un inconfundabil aer familial. Purtau urmele foștilor stăpâni, ei puteau fi recunoscuți, avea această convingere, ca și cum, odată ce părăsiseră magazinul, lucrurile ar fi ieșit din anonimul seriei și s-ar fi adaptat noului mediu printr-un subtil cameleonism, câștigându-și în acest fel unicitatea.

La fel de impersonale și de neprietenoase i se vor părea și acele minuni tehnice aflate în rezervă, fără de care am început să credem că nu mai putem trăi cu adevărat: telefon, televizor, radio și laptop.

Dar, iată că ajunge cu adevărat în încăperea mică a rezervei. O găsește mai degrabă intimă decât neîncăpătoare și incomodă, aproape că îi place. Temerile legate de acest subiect se risipesc. Geamul mare, luminos, dirijându-ți privirea spre un parc sau o grădină, îi dă încredere și mai multă siguranță decât un morman de vorbe.

Deschide sacoșa și începe să-și scoată lucrurile. Fiecărui îi caută locul cel mai potrivit. Nu îndrăznește încă să se bucure pentru pasul făcut. Reușise, în sfârșit, să se rupă de monotona trecere a zilelor. Absolvise de atâta timp facultatea, și ce realizase? O familie fericită, n-avea niciun motiv să creadă

altfel, și o pojghiță de bunăstare materială, pe care se străduia, asemeni altora, să o îngroașe cât mai mult și cât mai repede, ajutat fiind și de părinți. Ce-i mai trebuia, ce mai voia de la viață? Nu prea reușea să-și explice nici măcar lui însuși.

Pe măsură ce sacoșa se golește, simte că pune stăpânire pe spațiul din jur, iar mobilierul ce se învechise anonim prindea viață. Trebuie să ai mult curaj ca la aproape 40 de ani să recunoști că proiectele din tinerețe nu s-au împlinit și nici nu se vor împlini, că trebuie să o iei de la capăt și să cauți o altă cale, încercând să dregi ce se mai poate dregi.

A terminat cu despachetatul, și acum nu mai știe ce să facă. Ar ieși puțin să privească grădina sau parcul acesta, dar ușa ce dă pe terasă e încuiată și nu zărește nicăieri vreo cheie, va trebui să ceară una. Acum se mulțumește să privească pe fereastră. Copacii tineri, bogat înfrunziți, cu ramuri lungi și subțiri, firave, dau impresia de libertate și sălbăticie în contrast cu arbuștii ornamentali, masivi, tunși, în forme greoaie, îngrijit, exact, fără aproximări, trădând mâna unui grădinar priceput, dar cu o fantezie încorsetată prea mult de rigoare; poate nici nu e vorba de fantezie, ci de aplicarea obediență a unor reguli desprinse din cărți și albume îngălbenite de vremuri. O alee șerpuiește candid, purtându-și pietrișul alb când la soare, când la umbră și se pierde romantic printre trunchiuri, fără să întâlnească vreo bancă în drumul ei. Mai încolo, acoperit în bună parte de iederă, se întrezărește un zid ce pare a înconjura locul acela, izolându-l de lume.

Ușa dinspre coridorul cel lung, întortocheat și tainic, se deschide și apare fostul lui coleg de clasă, în halat alb, impunător. Dă să se ridice, dar, punându-i mâna pe umăr, noul venit îl împinge amical înapoi în fotoliu. Doar nu e cazul să fie protocolari, mai ales când sunt singuri! De acum înainte, cel puțin o vreme, vor colabora, iar anii de școală nu se uită chiar așa de ușor...

Pe vremea liceului nu fuseseră prieteni, făcuseră parte din două grupuri diferite, relativ închise, cu lideri diferiți. Un test sociometric ar fi evidențiat cu ușurință o structură cu două nuclee a clasei lor. S-au ignorat reciproc, fără vreun motiv anume, ca și cum nici n-ar fi existat unul pentru celălalt. Nu o făceau cu bună știință, mai mult, nici nu-și dădeau seama de această relație cu totul aparte dintre ei. Nimeni nu le atrăsese atenția, ceea ce poate să însemne că nici alții nu observaseră ori nu i-au acordat importanță.

Lucrurile s-au schimbat după câțiva ani. Întorcându-se acasă la terminarea studiilor, s-au întâlnit întâmplător. El își găsisse un post la uzină, celălalt mai făcea naveta în orașul vecin, dar căuta o cale prin care să poată renunța, lucru ce s-a și întâmplat foarte curând. Au discutat mai întâi despre școală, reconstituindu-și amintiri comune. Astfel s-au apropiat. Prietenii și colegii de altădată se răspândiseră prin țară, veștile de la ei erau puține, că nu se prea îndemnau cu scrisul. Unora li se pierduse urma și nu mai știau nimic despre ei. Cât de diferit trecuse timpul pentru fiecare, deși, la un moment dat, avuseseră aceleași șanse...

— Îi dăm drumul, sau te-ai răzgândit?

— Dacă am ajuns până aici și m-am instalat, n-o să mai dau înapoi. Deși, niciodată nu știi cum e mai bine până la urmă... O facem, dac-am zis, am zis!

— N-are de ce să-ți fie teamă, nu ești nici primul și nici ultimul. Avem deja o anumită experiență, statisticile sunt cât se poate de încurajatoare.

— Știu, mi-ai mai spus-o. Ascultă, chiar de mi-ar fi frică, n-aș recunoaște-o, ce dracu'!

— Atunci, să nu mai pierdem vremea!

Acestea fiind zise, nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să se pregătească; își dă jos cămașa, apoi maieul. În acest timp, fostul lui coleg de clasă – nu se văzuseră la niciun *ceai*, la

nici unul din acele prime chefuri adevărate din viața lor, de neuitat, de neegalat, nevinovate în fond (vinovăția va veni mai târziu, dar nu foarte târziu), deși nu lipseau ingredientele necesare, prea bine cunoscute, iar părinții plecau de acasă la propriile lor petreceri, de oameni maturi, cu situații, cu poziții sociale de apărat, cu prietenii de cultivat și întreținut, sau se retrăgeau discret într-o altă cameră, în cea mai îndepărtată, treceau în alt univers, în alt spațiu, după ce umpluseră bucatăria cu tăvi și cu platouri, după ce șterseseră paharele să strălucească, să nu aibă amprente, scame ori pete albicioase de evaporare, bineînțeles, nu la bloc, ci în vreo vilă, fără vecini scandalizați de tropăituri, de magnetofonul dat tare și la ora patru dimineața – deci, fostul lui coleg își pune mănuși din cauciuc subțire și deșurubează capacele flacoanelor aflate pe măsuta cu rotile, ce tocmai o adusese de pe coridor. Toarnă conținutul a două sticle într-un vas mai mare, amestecă și obține o pastă brună, de consistența mierii de albine. Un vag miros de medicamente se răspândește prin încăpere.

— Te ung mai întâi cu un adeziv special, se va resorbi după ce plantele vor fi destul de viguroase ca să se mențină și singure.

— Presupun că aici totul e „special”.

— Hm, cam așa. Cum de-ai ghicit?

— Intuiție, perspicacitate, inteligență.

— Plus modestie!

— Desigur.

— Ironia ta e cam înghețată, dacă ți-ai vedea figura în oglindă!... Regret că n-am la îndemână un aparat de fotografiat!

El stă întins pe pat, cu fața întoarsă spre perete, cum i se spusese. Fostul lui coleg îi dezinfectează cu alcool porțiuni de piele aflate pe brațe, pe piept și pe abdomen. Din când în când aruncă la coș tampoanele devenite inutilizabile. Dintr-o cutie

metalică ia o pensulă sterilă și o înmoaie în adezivul pregătit. Cu mișcări sigure întinde pasta într-un strat subțire, uniform, năclăind firisoarele de păr.

— Ce mână sigură ai! Ți-ai ratat cariera, pictor trebuia să te faci!

— Poate zugrav sau vopsitor, regret că n-am decât o singură culoare, mi-ar fi plăcut să te fac ca pe un papagal! Acum stai așa și nu te mișca, n-am terminat, ai răbdare! De pe măsută ia un flacon maroniu, îi deșurubează capacul și începe să scuture deasupra pieptului semințele mărunte, galbene, aciforme. O mică ninsoare se naște din gura sticlutei, acoperind pielea unsă. La sfârșit arată ca atunci când, vara, ieșind din apă se întindea ud pe plajă, iar nisipul a cărui fierbințeală o căuta, i se lipea de piele, alcătuiind un strat de minuscule pătete strălucitoare.

— Ești aproape gata, spune fostul coleg, pulverizând peste semințe o substanță cu miros dulceag.

— Pot să mă ridic?

— Încă nu. Mai stai culcat vreo jumătate de oră până se întărește adezivul, pe urmă poți să te uiți în oglindă și să te admiri cât ești de frumos. La început pelicula aceasta o să te strângă puțin, te va jena. Dacă vei face mișcări bruște, o să te și doară, deci ai grijă. Va apărea și o oarecare mâncărime, e o reacție normală, să nu te sperii și mai ales să nu te scarpini! Va trece pe măsură ce se resoarbe. Două, trei zile va fi ceva mai greu, dar sper să nu-mi faci neazuri. Dacă simți cumva că nu rezști, vei primi un calmant, deși ar fi bine să nu iei niciun medicament în perioada asta, nu se știe niciodată ce influențe nedorite poate avea. Și acum o ultimă chestiune: să dormi neacoperit și numai pe spate. Motivul sper că e evident.

— Crezi c-o să pot? De unde să știu cum mă sucesc în somn?

— Fă bine și te străduiește! Altfel voi trece la alte metode,

nu sunt plăcute, dar n-am încotro. Trebuie să fim prudenți, să nu ratăm, ar fi păcat s-o luăm de la început, păcat de timp și mai ales de semințele risipite. Știi cât costă? Mai mult decât greutatea lor în aur! Tu ai vrut să vii, tu ai insistat să te primească, nu mă face de rușine. Participarea ta la experiențele ulterioare depinde de rezultatele de acum, depinde de tine și de câtă silință îți dai.

— Bine, bine, am să mă străduiesc... Dacă alții au reușit, am să reușesc și eu.

— Așa îmi placi, vin mai târziu să te văd, zice fostul coleg de clasă și iese din încăpere împingând măsuța cu roțile.

Rămas singur, zâmbește ușurat, își făcuse atâtea griji în legătură cu acest prim moment, avusese emoții ca în fața unui examen dificil, și, iată, trecuse atât de repede și banal. Nimic spectaculos, memorabil. Așa ceva nici nu merită să povestești, asta e marea încercare, pentru asta este nevoie de curaj și hotărâre? Cât tam-tam pentru un fleac. Simțea parcă o urmă de dezamăgire.

Depăși cu bine perioada mâncărimilor, dar numai el știe prin ce chinuri a trecut! E groaznic să n-ai voie să te scarpini, nici măcar un pic, cât să-ți alini suferința, s-o îndepărtezi puțin, precum o gură de aer proaspăt, ce face să uiți de apăsarea din coșul pieptului într-o încăpere plină de fum și de mirosuri incerte. Dar acum nu mai contează aceste amănunte penibile. Mai bine să nu-și amintească.

La căldura corpului, semințele încolțiră, în a treia zi se iviră din ele prelungiri subțiri, străvezii, creșteau văzând cu ochii. Căutară în jur, prin aer, până întâlneau firișoarele de păr, se încolăciră de câteva ori în jurul lor, ca pe niște araci, apoi vârfurile microscopice, aparent fragile, se îndreptară spre piele, fără ezitare, și se înfipseră pur și simplu în ea, pătrunzând sub epidermă. Își aminti de orele de botanică de prin clasa a cincea sau a șasea, cine mai știe, de boabele de fasole așezate pe o

bucată de sugativă umezită, aflate într-o farfurioară acoperită cu geam, repetase experiența acasă, voia să se convingă de adevărul ei, doar știa că semințele încolțesc în pământ, nu în aer, că trebuie mai întâi să le semeni în grădină, abia apoi răsar, și în nerăbdarea lui științifică nu găsisese în toată casa alt geam decât unul din acele două geamuri culisante de la vitrina cu bibelouri și cupe de cristal. Ce scandal ieșise când s-a descoperit lipsa de respect față de bibelourile adăpostite pe raft. Putea să le spargă, dragă, doar știi de câte ori i-am spus să nu umble aici, oriunde, dar nu aici, i-am interzis categoric, dar el nu mă ascultă, face de pe acum ce vrea, mâine, poimâine o să dea foc la casă cu experiențele astea. Se cam enervase maică-sa. Iar el se smiorcăise în fața neînțelegerii ei, dar degeaba, boabele au fost aruncate de îndată la gunoi.

Peste alte câteva zile, apărură de sub piele niște punctișoare verzi, ce crescură rapid, transformându-se în frunzulițe lunguiețe. Într-o săptămână atinseseră cam un centimetru. Pe brațe și pe piept se putea zări un fel de blană vegetală deasă, un fel de gazon de un verde crud, ca frunza din aprilie, ca iarba dintâi. Nu-l durea nimic, mâncărimea trecuse, nu simțea nici teamă, nici oroare față de bietul și tainicul său trup, doar o nemărturisită curiozitate, ca altădată, în copilărie.

Ce chestie, firele astea nenumărate și plâpânde se hrănesc în fond din propriul meu corp, din el își iau vlaga!, constată oarecum sentimental, lăsându-se înduioșat de situația sa, în timp ce privea încâlcitura verde care-l acoperise în bună parte, precum un tricou ori un pulover fantezist, tricostat după un model neobișnuit, bizar.

Lucrurile păreau să meargă foarte bine, fostul său coleg de clasă o confirma de fiecare dată. Dincolo de explicațiile tehnice, de specialitate, pe care se străduia să le înțeleagă și să le urmărească, zâmbetul deschis, încurajator îi dădea încrederea și siguranța necesară. Avea acum un program zilnic

ce se impusese de la sine. Dimineața, în afara momentelor când se făceau observații și măsurători asupra sa și a plantelor sale, citea presa, apoi lua o carte, asculta muzică. După-masa rezolva cuvinte încrucișate, iar seara urmărea un film și continua să citească din cartea începută. Romanele polițiste le termina într-o zi, pe celelalte în două, trei, iar dacă nu-i plăceau, nu le mai termina deloc.

Zilnic vorbea cu soția, cu cei mici și cu părinții, dar nu suna pe nimeni altcineva și nici nu răspundea la alte apeluri; n-avea de gând să hrănească foamea de senzațional a nimă-nui, își prevenise prietenii că va lipsi o vreme, că va pleca din localitate într-o delegație și că nu poate fi contactat, găsisese un motiv plauzibil. Chestiunea îl privea pe el și nu-l interesa curiozitatea altora sau să asculte nesfârșite compătimiri. Era mai bine să fie lăsat în pace.

Se bucura auzindu-i la telefon pe cei mici povestind agitați și exaltați, smulgându-și unul altuia telefonul, retrăind cu intensitate întâmplările, pierzându-se în amănunte, repetând de câteva ori aceeași idee pentru a o face mai credibilă, le asculta bâlbâiala și justificările copilărești când recurgea la autoritatea lui de tată, certându-i pentru vreo notă mai mică, pentru vreo năzbâtie ori vreo obrăznicie. Soția îi comunica puținele noutăți, îi cerea părerea când trebuia luată vreo decizie mai importantă privind bunul mers al casei, dar el nu se prea amesteca și o lăsa pe ea să hotărască. La început vorbeau aproape zilnic, atunci parcă aveau mai multe să-și spună. De la o vreme se surprindeau tot mai des tăcând, stăteau amândoi cu telefonul în mână și așteptau să continue celălalt. Asta reușea să-l înfurie de-a binelea, ce, suntem muți, nu putem lega măcar două vorbe, ne-am prostit deodată, sau ce? Zi ceva!

Întâmplările de la serviciul ei nu-l interesaseră niciodată, după cum nici bârfele despre colegi, nici zvonurile despre

iminentele restructurări în ierarhia filialei și cu atât mai puțin ceva ce ar fi fost legat de clienți, persoane atât de anonime, transformate în simpli purtători de cărți de identitate, semnificative și expresive fiind doar cifrele din conturile lor – cam asta se vedea de acolo, din spatele ghișeului. Viața mergea înainte, cu poticnelile și scârțâitul obișnuit, dar nerezolvându-se mare lucru prin telefon în această privință, despre ce să vorbească atunci?

Stă pe marginea patului, astfel ca lumina de la geam să-i vină bine și să-și poată cerceta nestingherit vegetația de pe trup. Plântuțele au crescut, au câte două și trei frunze alungite, nu mai sunt firave. Se pare că le merge foarte bine. Acum își trece palma de-a latul pieptului, cu un gest ocrotitor, îi face plăcere să le simtă strecurându-se unduitoare printre degetele răsfirate; senzația de moale și catifelat îl umple de uimire și de emoție. O tentație necunoscută, dar cu atât mai puternică, îl atrage dincolo de ea, într-un spațiu abia bănuțit, plin de promisiuni obscure, de neînțeles. Bărbia îi stă proptită în piept și privește atent, fascinat, tremurul vegetal. Pare un grădinar pus pe neașteptate în fața unei întâmplări neobișnuite ce s-ar fi petrecut printre straturile sale, ceva greu de crezut, dar de a cărui evidentă realitate n-ai, totuși, cum să te îndoiești.

Prin ziduri, prin planșeele de beton armat, prin aer, nu se știe cum, ajung până la el – ridică privirea și așteaptă – pașii, pașii, pașii fostului coleg de clasă: ușori, siguri. Calcă moale pe talpa elastică, se oprește în capul scărilor, pe palier; ezită sau ce se întâmplă? Pornește din nou, coboară treptele, a ajuns la parter, se apropie pe coridor și de abia când îl aude în spatele ușii, poate spune că îl aude cu adevărat.

— Ei, cum merge azi?

— Odihna asta mă surmenează, mă strepezește, îmi dă dureri de cap... Fă ceva!...

Nimic neobișnuit în starea de agitație; în etapa aceasta și animalele de experiență deveneau neliniștite, refuzau

să mănânce, nu-și mai găseau locul în cușcă, iar analizele hematologice păreau de fiecare dată greșite în laborator.

— Ai încredere în mine, până acum nu s-a întâmplat niciun necaz, niciun accident, totul a mers cum trebuie. Va fi bine, ai să vezi.

— Da, până acum, zici... dar nu de un accident mă tem, ci de ceva nelămurit, mi-e frică pur și simplu, fără obiect... De fapt, nici nu e teamă, ci doar o nerăbdare sau o neliniște venită din curiozitate, poate teama de necunoscut?

— Aiurea, te gândești prea mult la tine, a început să-ți placă să te simți preocupat de propria-ți persoană, să cauți motive de îngrijorare, iată consecințele izolării, un egocentrism bolnăvicios. Acesta e singurul lucru în neregulă, clar vom scăpa și de el. Hai, întinde-te, vreau să mă uit puțin.

Din buzunarul halatului scoate o lupă prin care începe să cerceteze plantele, pe îndelete, fără grabă. Pătrunde nestingherit în lumea lor, în încâlceala vegetală, caută și găsește ici-colo semne numai de el știute. După un timp, alege o frunză mai mare, mai cărnosă, o încearcă pipăind-o cu buricele degetelor, pare satisfăcut, apoi, brusc, o îndoiaie, o zgârie cu unghia, o sfâșie în lungime.

— Au! exclamă nedumerit cel întins pe pat, ce faci? Mă doare! Pe figura lui se poate citi surprinderea. Vrea să ducă mâna la locul unde persistă încă o usturime vie, ascuțită, dar fostul coleg îl oprește cu un gest ferm.

— Stai liniștit și nu pune mâna, că nu ești copil să nu-nțelegi de vorbă! Rabdă puțin...

Nici unul, nici altul nu mai spun nimic, așteptând în tăcere. Sunt două așteptări diferite; ai zice, alăturate întâmplător. După câteva momente, în ruptura proaspătă, de un verde ceva mai deschis, se ivește încet sclipirea unui lichid rozaliu. Lupa e puternică, mărește mult și se vede bine dunga aceea licărind. Antropobotanistul pare mulțumit.

— De mâine poți să ieși în grădină. Să te plimbi, să iei

aer, locul e frumos și ai să te simți minunat. Soarele va face bine acestor plante, se vor dezvolta mult mai repede și mai viguros. Asta doreai, nu? Întrebarea lui e retorică, totuși, celălalt confirmă printr-o ușoară înclinare a capului. Până la urmă, totul va fi bine...

În aceste momente ale dimineții s-a dedicat sportului. Parcurge ziarul de specialitate cu plăcerea secretă a cunoscătorului care citește și dincolo de rânduri, trăind cu pasiune fiecare articol. Are păreri ferme: când întâlnește opinii diferite de ale sale, se enervează sau se amuză, după caz. Regretă că nu s-a ținut de sport, de atletism. Avusese stofă, antrenorul îl lauda și declarase că își pune mari speranțe în el. Câștigase și vreo două, trei concursuri. Din alergat n-ai să trăiești, ai nevoie de o meserie, de o diplomă. După aceea poți să faci ce vrei. Acum ține-te de carte, îl lămuriseră ai lui. Alții, nu știi cum, reușeau să le împace pe amândouă, școala și sportul, dar el nu izbutise. Dacă n-ar fi renunțat, poate ar fi ajuns campion, poate ar fi fost un nume, s-ar fi scris cu siguranță și despre el, ar fi fost cunoscut... Ei, ce-a fost, a fost, la ce bun să se indispuină acum cu asemenea rememorări...

— Hai cu mine, e nevoie de plantele tale, spune fostul lui coleg, antropobotanistul, intrând grăbit în încăpere. Hai, că nu e timp de pierdut.

— Chiar acum? se bâlbâie el, negăsind să spună altceva mai inteligent, surprins nu de apariția bruscă și neașteptată a celuilalt, ci de tonul rece, profesional cu care i se adresează.

— Lasă ziarul și nu mai trage de timp!

Se ridică și ies amândoi. Merg repede și el abia se poate ține după antropobotanist. Urcă la etajul întâi.

— A fost adus un accidentat grav, cu arsuri de gradul II și III. N-are decât o singură șansă: să-i transplantăm, mai bine zis să-i răsădim plantele tale. Are noroc că se găsesc într-un stadiu potrivit pentru așa ceva și că aveți aceeași grupă sanguină.

Dacă se prind mai mult de șaptezeci la sută din exemplarele donate, va scăpa. A mai fost un caz și a avut o evoluție foarte bună.

— Dacă cedez totul, cu mine cum rămâne?

— Vrei să te retragi, ți-a fost de-ajuns?

— N-am spus asta, am întrebat doar.

— O luăm de la capăt, acum ai și experiență. Bucură-te! Asta ai dorit, să fii de folos, să-ți ajuți semenii: ai o ocazie nesperată.

În sala în care pătrund vede două mese de operații, puternic luminate. Antropobotanistul îi face semn să urce pe una dintre ele, apoi, o vreme, nimeni nu-l mai bagă în seamă, par să-l fi uitat. Asistentele vin și dispar preocupate, aduc și aranjează lucruri a căror destinație nu o ghicește întotdeauna. Se fac ultimele pregătiri. Cu un zâmbet binevoitor, una dintre ele pune un paravan de pânză în așa fel încât să-i ascundă masa de alături.

— N-aveți ce vedea, un om luptând între viață și moarte nu e un spectacol plăcut. V-ar tulbura peste măsură. E mai bine așa, e spre binele dumneavoastră. Chiar și așa, lui îi rămâne o jumătate din sală, are la ce să privească. Agitația de mai înainte a încetat, aude alți pași și alte glasuri. Este adus accidentatul, îl frapează respirația grea, neregulată a acestuia. Răsună tare, acoperind celelalte zgomote – trebuie să fie o namilă de om. Dintr-odată parcă se face liniște, se aude un bâzâit slab și un susur, hârâitul inegal de până atunci s-a întrerupt. E gata să se sperie, dar un sunet nou îi dă de știre că accidentatului i s-a pus masca de oxigen. Cineva chiar anunță acest lucru. Bine, e-n regulă. Cu auzul încordat încearcă să-și dea seama ce se petrece dincolo: în jurul accidentatului trebuie să fie cel puțin patru, cinci persoane, probabil medici, antropobotaniști, asistente. Încă nu s-au hotărât de unde să înceapă, desigur, mai e și problema densității și problema... dar nu înțelege

despre ce este vorba și, un timp, sensul discuției de dincolo de paravan îi scapă. Cineva se referă la anamneză... începe să se plictisească. Va veni și rândul lui, doar de asta l-au adus acolo, n-ar trebui să se impacienteze, de ce s-ar grăbi să se întoarcă în rezervă? Putem începe? întreabă cineva. Da, răspund pe rând câteva voci. Antropobotanistul apare de după paravan, îl recunoaște, deși are masca albă pe figură. Se apropie de el și-i face cu ochiul. Alege o plântuță, prinde cu grijă tulpinița între două degete și taie cu bisturiul, dintr-o singură mișcare, foarte aproape de piele, firele haustorilor.* O ridică și o trece altcuiva, aflat în spatele paravanului.

— Următoarea, spune o voce, și fostul lui coleg de clasă se execută de îndată desprinzând cu aceeași ușurință și precizie o nouă plantă. Datorită mânușilor albe, mișcările sale par a avea un caracter solemn. Operația se desfășoară în zona pieptului și cel întins pe masă are posibilitatea să vadă foarte bine; nu-și mai poate desprinde privirea de pe lama ascuțită și strălucitoare a bisturiului. Porțiunea de piele ce apare de sub învelișul verde i se pare palidă și nesănătoasă. După un timp, lucrurile devin monotone și simte cum îl cuprinde oboseala, se abandonează ei și ațipește.

Când străbați a doua oară un drum, ți se pare mai scurt și mai ușor, asta, poate, pentru că știi la ce să te aștepți. La fel s-au petrecut lucrurile și în cazul lui. La câteva zile după operație, după ce firele vegetale rămase în țesut s-au resorbit fără complicații, i s-a aplicat din nou stratul de adeziv și au fost presărate semințele aciforme. Perioada neplăcută de până la apariția haustorilor și a frunzelor n-a mai suportat-o atât de greu, se obișnuise. Chiar spunea că va dona și altă dată plântuțe și că o va face ori de câte ori va fi nevoie și i se va cere.

---

* Haustor: organ asemănător cu o ventuză, cu ajutorul căruia unele plante parazite își absorb hrana din planta-gazdă.

Reușita operației l-a încurajat, i se confirmase totodată valoarea drumului ales. Gestul său căpătase acum, gândea el, un sens concret, de netăgăduit: salvase viața unui om. Ieșirea din serie, din banal și monoton nu fusese un gest meschin și egoist, ci unul plin de generozitate și altruism.

Depășind stadiul în care se efectuase transplantul, a pătruns din nou într-un teritoriu necunoscut. Perfidă, nesiguranta îi dă iar târcoale, punându-l la încercare. Cum poate să fie atât de simplu, se întrebă el, și nimic să nu se revolte în mine împotriva acestei nemaipomenite invazii? Oare animalul din mine, nevăzut la chip, pornit din cine știe ce moluscă și ieșit până azi învingător din atâtea încercări și lupte, să fi fost păcălit și pus cu botul pe labe? Să nu se fi iscat nicio tulburare în sânge și în carnea străbătută de firele subțiri, ramificate, ce ieșeau la suprafața pielii, continuându-se în tulpini și frunze? Părea mai sănătos și mai plin de viață ca oricând, avea poftă de mâncare în ciuda claustrării, nu făcea mofturi; dormea foarte bine, chiar cu lumina aprinsă, așa cum i se ceruse. Nu observase niciun semn neliniștitor, nicio reacție de împotrivire, și asta îl nedumerea.

— Se poate să mă năpădească „buruienile” tale și organismul meu să nu reacționeze în niciun fel, să nu se apere? E uimitor!

Din fotoliul în care se așezase, antropobotanistul îl urmărește detașat, cu o expresie enigmatică pe chip. Nu se grăbește să răspundă, este de gardă și are timp să-l asculte. Îl lasă, deci, să continue, pare interesat de verva neobișnuită a celuiilalt.

— Mă supui la tot felul de analize și teste. Ele ce spun, arată ceva? Oare starea asta, ce pare foarte bună, plină de energie, nu e cumva înșelătoare, nu voi claca pe neașteptate? Îmi spui mereu că rezultatele sunt în limitele normalului, că procesul se află sub control, dar ce este „normal” în asemenea condiții?

Dacă am acceptat să vin aici și să ne apucăm de treaba asta, ar trebui să știu mai mult! Trebuie să mă gândesc și la cei de-acasă, am o responsabilitate față de ei!

— Modificările se produc treptat, te obișnuiești cu ele și de aceea nu-ți sar imediat în ochi. Uite, de exemplu, ai băgat de seamă că acum bei mult mai multă apă decât la început?

Trecuse de prânz și o liniște aparte, toropitoare se instalează peste tot. Prin aerul devenit dintr-odată gros, aproape fluid, cuvintele își caută drumul pentru a trece de la unul la altul, rătăcesc printre mobile, nasc mici vârtejuri acaparatoare, se lovesc de pereții albi și o pornesc din nou, netulburate, acoperite de o oboseală zgrunțuroasă, ca un strat de rugină ce le îngreunează și mai mult înaintarea, descoperă meandre și le urmează bucuroase de a fi găsit un fir călăuzitor. Vocile își schimbaseră timbrul, devenind de nerecunoscut, sunt ca doi străini într-o gară, într-un tramvai, fiți amabil, perforați-mi și mie biletul, dar ei nu observă, sau nu le pasă, după cum nu-i stânjenește câtuși de puțin nici faptul, plin de ciudățenie, că vorbele închegate în fraze, ținându-se una de alta asemenea verigilor unui lanț, continuă să plutească nehotărâte printre ei și le aud cu întârziere, la un oarecare timp după ce fuseseră rostite.

În acea împrejurare singulară, când doar ideile contează, irizările lor putând fi lesne urmărite în aerul vâscos, fostul coleg de liceu îi descrie din nou, pe îndelete, cum planta aceea, obținută prin manipulări genetice, se hrănește cu produsele de dezasimilație, cu diverse toxine rezultate în urma metabolismului, cum dioxidul de carbon, atât de necesar, nu-l mai ia din aer, ci din sânge, haustorii ajungând până la vasele sanguine, iar în loc cedează oxigen, jucând astfel rolul unui plămân suplimentar. Mai spune că o serie de detalii ale acestui proces încă nu sunt cunoscute, experiențele pe animale au atins un prag ce trebuie depășit.

— Ai putea să-mi aduci niște cărți de specialitate și reviste?

— Dar le vei citi, vei trece de primele pagini? Sunt sigur că vei renunța și se vor umple de praf. Pentru tine, nu ce scrie acolo e important, tu trebuie să te deprinzi a duce o viață cât mai normală cu aceste „buruieni”, cum le zici, va trebui să înveți să le protejezi...

— Am și început să mă obișnuiesc. Uite, în ultimul timp, n-am mai strivit nicio frunză, n-am mai frânt nicio tulpină ca la început când, pur și simplu, uitam de ele. Acum îmi sunt mereu în minte, am grijă și le feresc. Sper să fii mulțumit de mine, doar mă străduiesc să le asigur substratul nutritiv cel mai potrivit, ha! ha!.. Să te întreb ceva, după ce plantele vor rodi și vei strânge semințele, cu mine ce se va întâmpla? Mă voi întoarce la existența obișnuită sau pot să sper că rolul meu nu s-a încheiat, că sunt apreciat și că... Spune-mi, s-a hotărât ceva, am vreo șansă să rămân la voi?

Întrebările execută câteva lupinguri și tonouri dificile, manevrând abil prin aer pentru a evita ciocnirea cu vorbele mai vechi, răzlețite, plutind în derivă. Într-un târziu, propozițiile ajung intacte la antropobotanist și-l dezamăgesc. Insistența celuiilalt e nedelicată. În asemenea chestiuni trebuie să ai răbdare, să suporti incertitudinea, să nu devii pisălog. Ah, cum de nu-și dă seama că astfel de tatonări se cer făcute cu artă, cu rafinament, cu o desăvârșită diplomație! Trebuie să lași un spațiu de manevră ambelor părți, o întrebare directă, nesăbuită, riscă un răspuns definitiv și jocul s-a terminat... Dorința celuiilalt îl intrigă, e de neînțeles cu câtă ușurință pare să renunțe la lucruri pentru care alții aleargă atâta. Ce urmărește de fapt, doar să parvină la un destin excepțional din punctul lui de vedere? Dar cu ce preț! N-ar trebui să-și bată capul și cu această problemă, când atâtea altele îl așteaptă, își spune antropobotanistul. N-ar trebui să-l intereseze

motivația fiecărui subiect în parte, apoi rostește cu glas tare:

— E prea devreme, e prea devreme...

Și așteptarea poate fi, în anumite împrejurări, o formă de eroism, chiar și atunci când este vorba de o așteptare pasivă. Să grăbească ciclul biologic al plantelor sau să sară vreo etapă din dezvoltarea lor erau idei cu totul fanteziste, imposibile. Nu-i rămânea decât să le urmărească lenta maturizare, atent să-și păstreze netulburat echilibrul interior.

— Starea ta psihică influențează în mare măsură antropocultura vegetală, spusese de mai multe ori fostul lui coleg de liceu. Optimismul tău e un factor pozitiv, stimulator. Bineînțeles că vei fi ajutat. Emoțiile și trăirile intense au un efect nedorit, de aceea ar trebui să renunți la filmele cu urmăriri și împușcături sau la producțiile horror. Suspansul prea accentuat reușește, doar în decursul unui film, să ofilească plantele mai firave. Știi doar că dramele au fost restricționate de la bun început, fiind permise cel mult o dramă sau o melodramă la două săptămâni. Cele mai recomandabile sunt comediile spumoase, pline de vervă și umor, în care predomină comicul de limbaj.

Plimbările lungi, fie dimineața, fie seara, prin grădina împrejmuită de zidul înalt de cărămidă, jucau și ele un rol pozitiv. La început, îi făceau o nespusă plăcere. Ieșind din cameră, se simțea liber și important. Zborul dezordonat al găzelor, adierea molcomă a vântului printre plantele crescute pe corp, licărirea razelor de soare prin sita de frunze a copacilor, totul contribuia la deplinătatea acestei senzații.

De-a lungul aleilor nu întâlnește niciodată pe nimeni și asta îl făcu să creadă că grădina aceea fusese izolată de lume doar pentru el. Când i-a venit prima dată acest gând, s-a speriat. Nu cumva o iau razna? s-a întrebat imediat, cu bunul-simț intrat în alertă. Cine știe ce i se mai putea năzări!

Și-a rărit plimbările, mulțumindu-se să rămână în cameră și să privească pe geam. Înăuntru se simțea mai ferit de tentația unor gânduri bizare. Logica îi spunea, și el îi dădea crezare, că nu se poate să nu intre în grădină și altcineva în afara lui. Și-a propus să-i surprindă pe acei necunoscuți, și-și petrecu o bucată de timp spionând de după perdea. Zilele treceau și nu văzu pe nimeni, s-ar fi mulțumit și cu silueta grădinarului împingând o roabă încărcată cu două, trei unelte, ori cu un morman de frunze uscate, semn că toamna începuse.

După transplant, singurătatea și izolarea deveniseră mai greu de suportat, întâlnirile cu fostul coleg ajunseseră stereotipe, discuțiile erau banale și îl plictiseau. Acum întrezărea foarte bine interesul profesional al celuilalt.

Întrebase zilnic de starea accidentatului și s-a bucurat foarte mult, cum nu o mai făcuse până atunci, când a aflat că trecuse de momentul critic și era în afara oricărui pericol. N-ar fi putut descrie în cuvinte sentimentul acela, dar și-l amintea cu multă claritate. Accidentatul era acum asemenea lui, un om cu blană vegetală, cu el ar fi putut vorbi deschis, i-ar fi putut spune lucruri pe care altuia nu îndrăznea să le destăinuie. L-ar fi înțeles, se găseau în aceeași situație și asta îi unea.

A cerut să-l viziteze, dar i s-a explicat că lucrul acesta nu era posibil până la vindecarea plăgilor. Caracterul excepțional al metodei utilizate impunea precauții deosebite. Argumentul nu i s-a părut convingător, dar nu a insistat, la ce bun? Nu le-ar fi schimbat hotărârea. A fost mulțumit că li s-a montat o linie videofon și puteau vorbi nestingheriți.

De obicei, când îl cheamă pe accidentat, acesta trage stourile făcând întuneric, aprinde veioza și o potrivește în așa fel, încât să-și proiecteze umbra capului pe perete, asupra căreia stă fixat obiectivul videofonului. „Vreau să te scutesc de imaginea neplăcută a chipului meu desfigurat, și eu evit să mă uit în oglindă. Umbra mea va fi suficientă să nuanțeze cât

de cât cuvintele mele”, îl informase de la început accidentatul. „Numele meu e Horia”, adăugase imediat, „și am douăzeci și trei de ani, adică o viață în urmă și alte două înainte, îți mulțumesc pentru ce-ai făcut pentru mine!” S-au împrietenit în ciuda diferenței de vârstă. Deschideau de câteva ori pe zi videofonul, chiar și atunci când nu aveau ce-și spune. Prea multe nu se întâmplă într-o rezervă, își comunicau simpla lor prezență și asta-i mulțumea. Tăceau împreună.

Acum, după ce micile preparative iau sfârșit și Horia e gata să-l asculte, el începe o neașteptată mărturisire, de mult timp ocolită:

— În adâncul meu mă simțeam inutil, ceea ce făceam eu putea să facă oricine, nu era nimic deosebit. Nu era neapărat nevoie de mine, aveam doar un rost minor, de roțiță într-un angrenaj. Puteam fi înlocuit oricând fără să se observe, asta însemna că, de fapt, nici nu existam. Mă-nțelegi? Riscau să dispar și să mă topesc în neant. N-aveam nevoie de laude, de succese facile. Altceva doream, doream să se facă apel la personalitatea mea, la unicitatea mea, și asta m-ar fi salvat.

Horia îl întrerupe, mai degrabă cu naivitate decât cu cinism ori impertinență:

— Poate nu ești unic, poate nu ești acela despre care vorbești... Vreau să zic, te-ai gândit vreodată la acest lucru?

Franchetea celuilalt îl îngheață. Și dacă îmi dau seama că nu sunt dintre cei aleși, ce-mi rămâne să fac? Nicio carte nu-ți spune cum s-o scoți la capăt, nu sufletește, emoțional, ci pur rațional, când înțelegi că nu vei ajunge niciodată unde alții pășesc cu ușurință. Să renunți la luptă, știind că succesul nu va fi de partea ta, înseamnă să renunți la valorile pe care le respecti, adică să renunți la tine însuși. Nu e loc pentru abandon, încerci în continuare, deși nu este vorba de o încercare adevărată, rezultatul fiind cunoscut și de neschimbat.

Spui că încerci și mergi înainte, n-ai încotro. Nimeni nu poate să te ajute, sunt lucruri ce se împlinesc de unul singur, ceilalți rămânând spectatori inutili. Asta e singura cale. Timpul nu rezolvă nimic, scoate doar de pe rol, anulează și trimite în neant, asta e singura lui putere. De lucrul acesta nu se poate îndoi, ce i-ar mai rămâne atunci? Nu renunță la ultimul său refugiu.

Vorbește mai departe, clar, remarca lui Horia continuă să-l urmărească; ar vrea s-o uite, dar nu poate.

— Cum să nu fi acceptat atunci propunerea fostului meu coleg de liceu de a mă testa în vederea acestei experiențe și cum să nu mă fi bucurat când rezultatele au arătat că făceam parte dintre pușinii oameni care îndeplineau toate condițiile biologice necesare unei asemenea întreprinderi dificile? Am acceptat, nu fără strângere de inimă. Sigur, îmi părea rău că, pentru a ieși din banalitatea și anostul vieții, va trebui să mă despart, pentru un timp, de copii, dar câți alții nu o fac pentru țeluri mult mai puțin nobile! Când mă voi întoarce, se vor mândri cu mine, voi fi un exemplu pentru ei.

Mâna lui închide videofonul. Singurătatea în care se regăsește îi dă iluzia liniștii și a siguranței, dar nu pentru mult timp. Vin alte gânduri să-l tulbure.

Rezerva i se pare, deodată, cam mică pentru un program de importanța celui la care ia el parte. Începe să se plictisească, nimic nu-l mai mulțumește, n-are chef nici de citit, nici de filme, nici de plimbări. Monotona trecere a zilelor a devenit iritantă, o resimte aproape ca pe o suferință fizică. Sacrificiul lui e necesar, ajută știința să înainteze. Cuvântul *știință* îl rostește, chiar și în gând, cu voluptate, altfel ar mai fi sacrificiu?

Florile mici și galbene, ce au acoperit toate zonele verzi de pe corpul său, s-au scuturat de mult și în locul lor au apărut cupele, nu mai mari de o jumătate de unghie, ale pixidelor,

ale antropopixidelor, cum le numește, cu o inutilă și pedantă exactitate, fostul lui coleg de școală. Plantele au zece-cincisprezece centimetri lungime, la fiecare mișcare a lui văluresc asemeni unei ape în bătaia vântului. Când stă în picioare, tulpinițele se înconvoaie sub propria lor greutate. Le cercetează din când în când, dar nu descoperă nimic neștiut.

Frunzele au început să se usuce, verzele lor se schimbă în galben și în brun-roșcat, asemeni pădurilor toamna. În urma lui, prin cameră sau în grădină, coboară în cercuri mici asemenea pete colorate. Tulpinile își pierd și ele, treptat, elasticitatea, o mișcare bruscă, neatentă ar putea lesne să le frângă. De aceea, acum e nevoit să stea mai mult în pat. Dispare astfel riscul împrăștierii și al pierderii semințelor în cazul deschiderii premature a pixidelor.

Antropobotanistul îl asigură că au mai rămas doar câteva zile până vor fi strânse fructele-capsulă și rolul său de substrat nutritiv se va încheia, cel puțin pentru moment. Ce va fi mai departe, vor vedea, nu se hotărâse încă nimic.

În sfârșit, a venit și momentul recoltării. În ziua aceea s-a strâns în jurul lui o întreagă comisie, pe unii îi cunoștea de la transplant. Antropobotanistul desprinde pixidele una câte una și le așază într-o cutie de carton. După ce sunt numărate, cutia este sigilată.

Cu ajutorul unui aparat de tuns sunt îndepărtate plantele de pe corp. În locurile descoperite simte răcoarea aerului. Pentru prima dată de câteva luni poate îmbrăca o cămașă.

Majoritatea haustorilor s-au resorbit rapid, fără să lase urme, ca și cum nici n-ar fi fost. Din nefericire, câțiva s-au lignificat și au rămas înfiți în piele și în carne asemeni unor așchii sau unor spini. Atingerea lor îi provoca dureri; zona din jur se inflamase. Seara făcea cu regularitate temperatură; medicamentele luate n-au avut niciun efect, începu să slăbească și cel mai mic efort îl lăsa epuizat. Sigur, era speriat, dar nu

intrase în panică, nu-și pierduse capul, încerca să privească situația sa cu luciditate.

Într-o dimineață ieși în grădină, nu mai răbda să stea în pat, dorea să se plimbe, deși știa foarte bine că asta îl va obosi. Pașii îl purtară spre ușa de fier din zidul împrejmuitor. A observat de îndată că masivul lacăt dispăruse, dar faptul nu l-a mirat și nu i-a căutat vreo explicație. Nici n-a avut timp. A apăsat plin de curiozitate pe clanță și a simțit imediat că mânerul îi dă ascultare și mișcă mecanismul din interior. De-abia a împins ușa și ea s-a deschis în liniște, fără scârțâitul așteptat, de parcă balamalele fuseseră unse cu puțin timp înainte.

Dincolo de prag nu zări nicio stradă, niciuna din casele bine îngrijite la care se așteptase. Orașul dispăruse și în locul lui se înfățișa priveliștea surprinzătoare a unei lunci înverzite. Firul apei scânteia ceva mai departe. Mireasma tare a florilor de câmp îl învălui imediat ce părăsi grădina.

În lumina blândă a soarelui răsuna ciripitul binefăcător al păsărilor ascunse în frunzișul copacilor; din când în când ajungeau până la el râsetele îndepărtate a doi copii. Porni într-acolo presimțind că nu puteau fi decât Didi și Marc. Poteca îngustă îl ducea repede, repede. Ocoli un smârc și, din vârful dâmbului unde se opri, văzu totul ca-n palmă: la umbra unei sălcii era întinsă o pătură și soția lui pregătea masa, tocmai scotea din sacoșă farfurioarele de plastic și le punea alături de pungile cu mâncare. Câteva sticle fuseseră îngropate din vreme în nisipul rece de la marginea apei.

El se apropie și, când soția îl văzu, îl întrebă cu un glas liniștit, de parcă vorbea despre altcineva:

— De ce ai făcut asta?

El ezită, apoi vru să-i răspundă, dar ea îl opri:

— Mai bine nu spune nimic, taci; cuvintele ne pot înșela, vorbesc singure, spun ce vor ele, nu țin seama de gând, îl trădează. N-ai ce să le faci, suntem în puterea lor...

De-abia acum, el lasă jos crengile uscate aduse din pădure. Caută un loc pentru foc și se gândește să-l aleagă în așa fel încât, dacă vântul se schimbă, să nu dea fumul peste ei. În acest timp, copiii își continuă hârjoana, nepăsători, neobosiți.

Întoarcerea pe Planeta Albastră, Ed. Politică,
București, 1989 – antologie colectivă

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	5
Muzeul	7
Greșeala.....	9
Audiența	11
Oranj	13
Poet și cronicar	23
Întrebări (legendă cosmică).....	30
Printre alte dimineți	34
Dincolo de albastrul cerului	41
SPICI	60
Extraordinarul proiect	83
Haustori.....	87
Zborul.....	113
Visul	119
Bunica-i de ajutor.....	129

Comenzi

BRUMAR

TIMIȘOARA

str.A.POPOVICI nr.6

tel.: +40 744 787 959

office@brumar.ro

www.brumar.ro